

Florenç Güell

avant...!

òrgan de la joventut comunista ibèrica

figueres, 17 de març del 1937 - número 14

redacció: joaquim maurin, 8

prou provocacions!

Dissabte passat desfilaren pels carrers figuerencs unes quantes dones que portaven algunes pancartes i unes banderes tricolors. Marxaven marcialment, al so d'una banda militar, i de tant en tant alguna d'elles deixava anar un reneç dels recargolats. Puta, bandarra, eren els mots d'ordre. Els ciutadans que en principi creien que es tractava d'una manifestació per fer ambient bèl·lic, als pocs moments al sentir que s'imposava el lèxic garrigalesc, canviaven de color, s'avergonyien i es ficaven a casa. No volien ésser testimonis d'aquella carnavalada provocativa.

El diumenge, a les onze del matí, es celebrà una assemblea pública organitzada pel Front Nacional de les Joventuts—J. S. U. i J. E. R. C.— En la mateixa es despotricà alevosament contra les organitzacions revolucionàries. Quan es parlà d'exterminar els components del Front de les Joventuts Revolucionàries, titllant-lo de front feixista, es produí un aldarull de mil dimonis i s'acabà l'acte.

Es certament incompreensible que quan l'enemic comú empra una intensa ofensiva es permeti que elements incapacitats semblin en el camp antifeixista la llevor de la discòrdia.

Fem que no soni a la reraguarda el primer tret. Seria desastrós. Però posem-hi tots la màxima voluntat. Quan la llengua no es pot controlar abans de deixar-la que desbarri és preferible mossegar-la.

Nosaltres tenim molt en compte la transcendència d'aquests moments, però els que hem lluitat sense descansar, els que hem acceptat íntegrament la responsabilitat dels nostres actes, els que al primer toc d'alerta ens posàrem a primera fila donant la cara, no consentirem mai—entengui's bé, mai!—que els oportunistes, que els covards, que els traidors, vinguin ara a escamotejar-nos el que ens hem guanyat jugant-nos la vida.

No som impulsius ni inconscients, però volem fer-nos valer les posicions conquistades, les que defensarem amb tota braó.

El que solament hem de lamentar és que hi hagi obrers que facin el joc als que dirigeixen entre cortines els vividors de la política. Aquests emboscats que el 19 de juliol es feren fonedissos i que avui, aprofitant-se de càrrecs que si haguessin tingut quelcom de vergonya haurien

full setmanal

provocacions

El diumenge, a la Sala Edison, el Front de Joventuts Revolucionàries, afirmà una vegada més la seva ferma voluntat de no admetre provocacions de cap mena.

Ningú que hagi escoltat els nostres mítings pot afirmar, sense mentir, que nosaltres hagim dit mai que s'hagués d'afusellar a tots els components d'una organització antifeixista per el sol fet de que els idearis d'aquella organització no estan d'acord amb els nostres

Hem exposat simplement el nostre criteri, i hem criticat—sense crítica no hi ha revolució possible,— l'obra dels governants de la república.

Entenem que estem en moments de revolució proletària i que cal lligar la revolució a la guerra.

No hem provocat mai, ni hem dit mai, assenyalant amb el dit: aixafeu-los!

Per tant, com que no provoquem no consentim les provocacions, i responem a elles, quan cal.

Sabem perfectament que a les J. S. U. C., hi ha militants honrats i netament revolucionaris, i mai s'ens acudirà anomenar-los genèricament feixistes, com sabem també que ells no permetrien—no permetran si el cas arriba—que, elements que no havien militat mai a cap organització antifeixista abans del 19 de juliol, pretenguin enfrontar-nos als uns amb els altres.

Però, si és complis l'ordre donada pel ministre de la Governació, de no deixar parlar als que no tenien carnet abans del 19 de juliol, tot això no hauria passat, i les provocacions no haurien tingut efecte.

PALLAC.

15 cts.

hagut de dimitir, ja s'han precipitat a posar-se en terreny vedat per salvar la pell i els cabals, acabi en la forma que vulgui l'actual conflicte.

Ens costa massa sang per a que poguem resignar-nos a que tot quedi com abans.

Deixariem d'honar la memòria dels germans caiguts—que és el que més estimem—si en aquests moments decisius no sapiguessim situar-nos on convingui, encara que sigui al mig del carrer: a vèncer o a morir.

entrevius de avant..!

una visita al «Asilo» Vilallonga

Debo comenzar haciendo una salvedad: Mi completa disconformidad con el nombre «Asilo», evocador de un pasado vergonzoso de dominación clérigo-burguesa y que hace pensar en una disciplina rígida y férrea en nombre de una moral falsa y caduca, y de algo que... solo su recuerdo, al escuchar una alusión sobre lo que representaba hasta ahora, hizo verter lágrimas de dolor a una ancianita: La Caridad.

La Caridad una Virtud, según la antigua moral, que no creo tenga nada de virtud, ya que nos demuestra todo lo humillante e inhumano de su significado.

Debemos borrar esos nombres de tales lugares sustituyéndolos por otros más en consonancia con nuestros ideales. Donde hay comprensión, hay amor; y donde haya amor, no es necesaria la caridad.

Se lo debemos todo, todo les pertenece como fruto de su trabajo, a esa generación que se desvanece, a esos viejecitos que perdieron sus energías labrando el porvenir a la juventud y trabajando en beneficio de la Humanidad. Lo menos que podemos hacer es pagarles la deuda que, de hecho, son acreedores.

Por eso me satisfizo sobremanera y alegró tanto la respuesta de varios ancianos que sesteaban al sol después de la comida en el jardincillo de la entrada, a mi pregunta, un tanto indiscreta, sobre si les daban buena comida.

—Si; muy buena, me dice un viejecito de mirada viva y penetrante.

—Y la cantidad?

Me miran un poco sorprendidos de la pregunta; pero al fin responden:

—No podemos quejarnos, por ahora

Cuando se enteran del motivo de mi curiosidad todos repiten a coro:

—La calidad es inmejorable y nos dan lo que pedimos. No tenemos queja alguna y sí muchos motivos de satisfacción.

—¿Vé esas ventanas? Me dice el que habló primero, pues antes siempre permanecían cerradas. Ahora, al menos es otra cosa...

Quiere decir que ahora el sol y el aire, les visitan y la animación de la calle les anima. Sin embargo antes, hasta del aire semejaba pretendían privarles. Otro añade:

—Además ahora tenemos libertad para salir cuando queremos y para volver cuando nos conviene.

Esto, al parecer, es lo que más agradecen, ya que anteriormente la libertad de salir la tenían muy restringida.

Visito la casa. Mi acompañante me enseña el primer piso.

En una habitación estudia piano una muchacha. En otra cose una viejita junto a la ventana.

Los dormitorios resplandecen de limpios. La luz entra a raudales por las ventanas abiertas. Si mi visita no fuera improvisada juraría que estaba arreglada antemano. Las sábanas están blancas como la nieve. Todo está en orden. Limpio, muy limpio.

Los rostros serenos y apacibles de los ancianos es la mejor prueba de su bienestar y de la tranquilidad que disfrutan en aquella casa.

—Habrá pocos ancianos...

—Muchos. Setenta y cinco personas abitamos este edificio. Casi todos son ancianos.

—Ha de ser mucho el trabajo para tenerlo tan limpio.

—Naturalmente, pues somos muy pocos para trabajar. Ante mi gesto de sorpresa añade: Es debido a la excelente dirección que hay. La Directora... Me habla largo rato elogiosamente de Juana Xuclá, la digna directora del «Asilo».

Luego, mi acompañante me presenta un matrimonio que, claro, tiene su habitación independiente.

Antes, me dicen, esto estaba prohibido.

—Sería inmoral, digo humorísticamente. Si el matrimonio había de vivir separado, los que no lo eran ni podrían hablarse.

En la enfermería había varias mujeres en el lecho.

En una habitación cuatro ancianitas conversan junto a la ventana. Les hablo. Aquí oigo repetir las mismas afirmaciones de satisfacción al verse tan bien atendidas y por la libertad ilimitada de que disponen para entrar y salir. Me dicen lo que acostumbran a comer, y una de ellas dice:

—Todo excelente y en abundancia, hasta el pan.

A lo que replico de broma:

—Será cosa de venir a comer aquí muchos días.

Nada echaría de falta, seguramente.

De nuevo me hablan de la Directora por la que todos sienten veneración y cariño.

Al presentarme a ella para darle las gracias por haberme dado toda clase de facilidades para hacer esta información la encuentro en su despacho trabajando.

—Les he dejado en libertad, me dice, ya que mi presencia podría interpretarse como coacción.

—Solo palabras de elogio oí para usted.

Sonríe con franqueza, sin coquetería, sintiendo al parecer íntima satisfacción de haber cumplido con su deber. Luego me dice:

—Habrá notado alguna deficiencia... El local no es adecuado. Este estado anormal del país me priva de llevar a la práctica una serie de proyectos que resolverían estas deficiencias. Necesitamos algunas cosas, especialmente cuartos de baño, pero ahora no podemos arreglarlo todo de una vez. Todo, todo lo que necesiten debemos ofrecerles y eso, bien lo necesitan.

C. B.

incontrolats

Certs representants polítics de tot allò que s'esfondrava estrepitament el 19 de Juliol tornen ja aixecar el cap majestuosament. S'els hi veu confiança quan parlen. Hi ha un govern que vol imposar el *seu* ordre i això els satisfà. Quan parlen de les organitzacions obreres ho fan en qualitat de superhomes. De superioritat i de menyspreu. Bé.

Es veritat que la situació que hem arribat al cap d'uns vuit mesos de lluita els hi dona certa superioritat. Superioritat per a jugar amb la mentalitat senzilla del poble. I amb la seva ignorància dels problemes polítics i socials, així com de les transcendents influències internacionals que malden per imposar una directriu convinguda al nostre moviment revolucionari. S'acosta l'hora, segons ells, d'enfrontar el cansanci i la desorientació a que han conduït premeditadament al poble treballador amb els seus directors de sempre que amb dinamisme i convicció segueixen avant.

Una de les tretes que utilitzen i en la qual són mestres, és la de assenyalar certs fets com a causes que podrien conduir-nos al fracàs quan no són res més que uns efectes d'altres causes. L'escola dialèctica jesuítica és ben apresada pels eterns explotadors.

L'embestida antiobrera és a l'ensams nacional i internacional. Hi ha un Estat o certs Estats que han jugat descaradament al xantage bèl·lic per poder-nos imposar la seva política amb el beneplàcit dels nostres reformistes. Aquesta política imposada a les altures governamentals ha provocat un divorci i una incompatibilitat entre el govern i el poble revolucionari. És aquest el motiu que el desitjat govern fort que governi ha quedat un mite i l'ordre revolucionari es feia menester una hipòtesis infundada.

Passen certs fets, es veuen certes coses, hi ha certs grups que passen per incontrolats, que n'hi ha

molts que tenen l'interès de presentar-les com a causa originària d'una falta d'unitat entre el poble i com un fracàs pràctic de les organitzacions obreres. El fet és, que són l'efecte produït per una política reaccionària que posa a les avantguardes del moviment obrer en el dilema de capitular de les seves conviccions o de llançar-se a arriscades aventures. I això és perillós; per la causa de la guerra i per la causa de la revolució.

Assenyalem només un fet concret. Els facciosos presionen i adhuc avancen al front d'Aragó i les milícies obreres que a desgrat de trobar-se en una evident inferioritat amb l'enemic es clavaren en un curt període davant les capitals aragoneses, es troben, des de molt de temps debatent-se en l'impotència i la desesperació per manca d'armes que els permeti desfogar les seves ansies combatives. I tot per servir l'interès de certs partits polítics que es mostren com els campions de l'antifeixisme. És natural que d'armes no en sobren. Però, ens consta també que moltes vegades resten inactives i amagatzemades per no entregar-les a mans de les milícies obreres. Per les forces contrarrevolucionàries les armes són també en mans dels obrers. Abans d'entregar-les cal primer controlar el seu us amb una disciplina apolítica(?) que les faci manejables per el primer buròcrata de tanda que mereixi confiança a les potències imperialistes anomenades democràtiques i, tot i això, en uns moments en que un atac eficaç al front d'Aragó seria la millor defensa de Madrid i el millor ajut als braus lluitadors que amb fermesa admirable fan invulnera-

ble la Capital

Política semblant és feta en tots els ordres. En lloc d'encausar i donar formes jurídiques a les institucions de tota mena creades pel desbordament d'aquesta riuada popular freturosa de justícia que donaria per resultat un curs normal, una disciplina i un ordre revolucionaris, hi ha qui s'entesta en barrar-li el pas originant amb aquesta actitud una inundació general d'indisciplina i desordre.

Voler frenar el curs de la Història adaptant-lo a un esquematisme preconçebut es propi de deus que no existeixen. En canvi es propi de veritables estadistes l'encausar-lo.

Quan sento parlar d'incontrolats hi veig en ells la plasmació d'un efecte, no d'una causa. La causa és dels que dient-se representants de la classe obrera, no concreten, per incapacitat congènita o per mala fe, les seves aspiracions. I, quan parlen d'acabar amb els incontrolats enfocant anticipadament el tret cap els que ells anomenen extremistes, davant tant cinisme no puc menys de recordar el simil que podria fer-se d'una frase de Tomàs Moro que diu: «La societat engendra els criminals per després donar-se el gust de penjar-los».

LICH

Unitat sobre bases revolucionàries!

Aquesta és la unitat cristallitzada en el Front de Joventuts Revolucionàries.

**Aquest setmanari es ven a les llibreries:
BATLLOSERA i CANET i al nostre local social,
JOAQUIM MAURIN, 8.**

sagetes de la j. c. i.

Abans de començar les sagetes d'avui, em cal fer una advertència.

El que fa les sagetes és un element responsable. Si a'gun marit—cornut o no—es sentís ofès, pot demanar les aclaracions que vulgui.

Amb tot i les meves poques actituds de *torejador*, estic disposat a donar-los-hi.

* * *

Aquí a Figueres, s'han vist i s'han fet indignitats grosses. Provocacions importants. Però del nostre record—potser és la joventut—no en recordem cap com la de la *manifestació* de dissabte.

Ningú que la veié pot negar-nos el que afirmem: Un gran tant per cent, de les dones que la composaven, eren prostitutes i dones sense cap mena de solvència moral.

* * *

I és que la vella política torna a surar. La provocació que el 25 de Juliol, no va reeixir es va tornar a intentar.

Però la classe treballadora, virilment, va saber reaccionar. I la Comissió de *tortilleres* putes i gitanes que anaven a insultar a les dones honrades, se les va contestar com mereixien.

I sobretot com mereixien els que l'han portada.

* * *

La cosa ja es preparava de dies.

Els rumors de la plaça, del mercat, de balcó a balcó, etc., s'havien de canalitzar.

I el cervell ordenador—el que encara continua ordenant a Figueres—va portar-ho endavant.

Farem una manifestació.

Prendrem l'ofensiva contra les organitzacions revolucionàries.

* * *

I és canalitzà la canallada.

Desfilaren, marcant el pas per les rambles i per els carrers de Figueres, unes quantes dones honrades, unes quantes prostitutes, i unes quantes gitanes.

Al davant hi anava la banda del

batalló.

Les putes aixecaven el puny enlaire.

Ni elles podien aspirar a més, ni l'Esquerra i el P. S. U. C. podien arribar a menys

* * *

I entretant el cervell ordenador, com sempre, es quedava a casa.

* * *

Naturalment, es cridà contra el P. O. U. M. i contra la C. N. T.

Cridaven epilecticament, com criden aquestes dones.

Us farem passar pel tubo!

Pobrisones, elles si que hi havien passat pel *tubo*.

* * *

Com que la manifestació la presidia, la muller del diputat a Corts, senyor Josep Puig Pujades, i com que diverses components de la manifestació, van insultar estimades companyes nostres, i inclús les mares dels nostres companys, ens agradaria saber senyor diputat, com a electors seus, per disciplina de partit, si vosté està d'acord amb la manifestació esmentada. Ens dirà la seva opinió senyor Puig Pujades?

* * *

I prou d'aquest color. Potser li donem massa importància. I l'únic important fou la resposta del poble.

El que si recomanem als organitzadors que el dia que hi tornin, les prostitutes, que hi vagin, siguin *de postin*, siguin riques, siguin, en fi, de les que acostumen molt sovint a usar els consellers dels partits organitzadors.

* * *

Però en vista de que aquesta provocació no sortia bé, s'en preparava una altra. El diumenge, al matí els joves del Front—sense front—la portarien a terme. L'eminència gris, ja els ensinistrà el dissabte a la nit.

Apreteu, apreteu, que és l'hora de l'ofensiva.

* * *

I apretaren en efecte, apretaren tant que trencaren la corda.

Quan el company (?) Ribes—carnet del mes d'agost—afirmà que s'havia d'aixafar als joves que no estaven amb ells i amb els catòlics començà la gresca.

I la començarem els que no ens volem deixar aixafar per cap individu que el 19 de Juliol anava a passar una setmana a Navata.

* * *

Perquè—i això cal repetir-ho—no consentim provocacions de ningú. No provoquem ni volem ésser provocats. No som feixistes ni ens dona la gana que ens ho diguin.

Des de diumenge, el que ens digui feixistes ja sap al que s'exposa.

* * *

I tot això ho feiem donant la cara.

Sense valentia, però tal com ho fan els homes. Perquè de valents no em som. Però quan s'ens ataca, quan s'ens provoca, sabem correspondre com es mereixen els provocadors.

* * *

Alguns catedràtics del nostre Institut, també serveixen per testimonis de descàrrec quan es tracta d'alliberar feixistes. Ho sentim. Ens creiem que tenien més arrelat el sentiment revolucionari del 19 de Juliol.

D'aquell 19 de Juliol, que ells, com a treballadors intel·lectuals, haurien de comprendre i haurien de defensar.

* * *

I el company (?) Martin, que el 19 de Juliol estava malalt, també va anar a declarar com a testimoni de descàrrec. No sabem si feu constar que era el secretari comarcal de les J. S. U. C. i el secretari del Front de Joventuts (no revolucionàries). El que si sabem és que en el front van caient—van morint—els companys de les J. S. U. C.; mentre a la reraguarda, els elements que hi resten, s'entretenen a alliberar falangistes.

* * *

Felicitem cordialment el company i històriador Alexandre Deulofeu i To-

rres, conseller de Cultura i al camarada Serra Ustrell, com a vice-Conseller, per l'encert que han tingut en transformar l'elenc teatral de la Catequística en elenc antifeixista i revolucionari. Estem segurs que el Sr. Deulofeu els ha convençut explicant història.

Hi trobem a faltar encara el conegut element que representava el paper de Judes Iscariot

No hi hauria manera de convencer-lo entre vostè, senyor Deulofeu, i el seu vice-Conselle?

* * *

Sembla que hi ha gent que no pot respirar tranquil·lament.

Els valents miticians del castell, els tenen espantats.

Hi havia un ex-conseller de l'Esquerra—un dels pocs que hi havia a l'Ajuntament el 19 de Juliol—que no s'amagava de dir-ho:

—Ja sembla que tornem a ésser al 19 de Juliol! »

En efecte, en efecte!

* * *

COSES D'EMPORDA FEDERAL

Màlag, exemple de desorganització diu.

I de traïció, amics, que de tot hi ha hagut.

* * *

Els governants d'un país en guerra no s'equivoquen mai. »

Si, vaja, com el jefazo.

Si creu que no hi ha d'haver crítica, que ho digui sense miraments.

Sant Indaleci, el recompensarà.

I la nostra marina, també.

L'aviació facciosa continua bombardejant els barris obrers de Barcelona.

Dimarts hi tornà

Demanem represàlies!

Que es bombardegi Salamanca! Que els burgesos de Burgos, de Sevilla, de Càdiç, coneguïn la força de les nostres bombes!

manifestacions

Ens dol profundament contemplar la resignació de serf dels que acostumen a manifestar-se.

Els organitzadors de manifestacions haurien de tenir quelcom de sentit comú per adonar-se que totes les mobilitzacions de masses si no estan encaminades a una finalitat emoliva és transformen en processons sense vida.

Es lamentable que s'hagi d'aprofitar aquest estat d'inquietut per fins partidistes.

Anys enrera recordem que determinats partits polítics, que sempre han viscut de l'espectacularitat i la truculència, a cada dos per tres feien concentracions pairalistes i amb llargues files de carn humana omplien varis carrers barcelonins. Som els amos, deien els polítics aventajats, quan veien aquella massa imponent que feien moure al ço d'una tenora,

Però els fets varen demostrar-los-hi que anaven errats. Hi ha una gran part de poble que sempre està a punt de sacrificar-se (?! per anar a passar un dia d'esbarjo a Barcelona, però sols hi ha una mínima part de ciutadans disposats a lluitar per l'ideal en tots els terrenys.

Manifestacions. Molts crits històrics. Moltes consignes de galeria. Més en la pràctica tot resulta foc d'encenalls.

Sembla estrany que el poble sigui tan massell. Que no és dongui compte que els moments presents no són per moixiganges de cap mena, sinó per frapants realitats.

Mobilització, si, de tots els homes útils, però armant-los degudament, donant-los-hi el mitjà de defensa precís, puix no hem pas de volguer ésser carn de canó, sinó que hem de preferir, amb l'arma a les mans, abatre definitivament el feixisme i consolidar la revolució social.

Exèrcit regular, també, però revolucionari, amb comandament de tota confiança i controlant els tècnics militants d'organitzacions veritablement responsables.

Mentres però tot quedi damunt el paper o en l'aire dels carrers, no és farà res de bo.

Cal intensificar l'acció. Cal mostrar-nos tal com som. Cal demostrar que no estem disposats a viure a la lluna. Que volem plenes realitats perquè els moments actuals son massa greus per perdre'ls recorrent carrers fent el joc als que no desitjen altra cosa que fer-nos perdre la revolució i la guerra, perquè confien que els perdonaran els feixistes i que podran continuar fumant-se la breva que han aconseguit durant aquests ultims mesos aprofitant-se de la labor revolucionària realitzada per la classe treballadora.

Seria molt més lògic i, sobretot, més humà, que enlloc de tantes manifestacions i hagués més pa.

M. S.

Una economia proletària necessita implantar una tarifa de preus amb relació al jornal mig dels obrers.

Del contrari no podran menjar a Catalunya més que els grans buròcrates, els rentistes i els emboscats.

No hi ha proporció en augmentar els jornals d'un vint per cent i permetre que els queviures és pujin d'un tres-cents per cent.

la voz del frente

Otro paso atrás, no precisamente un paso, sino un gran salto, el decreto disolviendo los comités de guardias, soldados y combatientes, patrullas de control y consejerías de defensa. Salta a la vista que semejante golpe de pluma, es un golpe asestado en pleno cerebro de la Revolución y más aún, se constituye un sólo cuerpo armado, en el cual, no podrán entrar individuos afiliados a ningún partido político ni organización sindical. Camaradas conscientes, no podemos, no debemos en manera alguna, permitir éste mero escarnio a la clase trabajadora que tan generosamente da su sangre en defensa del Socialismo. Nos jugamos la cabeza a cara o cruz y no podemos mostrarnos indiferentes a que se nos ahorque, que se nos quiten nuestras creaciones genuinas del proletariado, conquistadas a costa de tanta sangre de nuestros camaradas, nos las hechan abajo sin miramientos, acábense los confusionismos, acábense los paseos de pancartas y armamento y todo para el frente. Aún estamos a tiempo, una enérgica acción de todos los revolucionarios para impedir esa nueva sangría a la Revolución. Un ejército «apolítico», un sólo cuerpo armado guardador del «orden» y asimismo «apolítico», ¡que sarcasmo! ¿Era apolítico el Ejército Rojo de Rusia? Sin serlo ganó la Revolución ¿por qué? porque era político al servicio del Socialismo, más nosotros sacamos las castañas del fuego y los otros se las comen. Verdaderamente alarmados, vemos que paso a paso nos vamos a quedar como antes y ahora preguntamos ¿es posible crear un organismo armado «apolítico»? no, porque el tal organismo, de nombre puede ser «apolítico», pero de hecho, es político para el fin de los gobernantes sean de la ideología que sean.

¡Alerta camaradas! se nos va a destruir lo que es nuestro, porque lo hemos conquistado nosotros, menos palabras i más hechos, ha llegado el momento de hacernos oír todos al unísono. Catalunya y sus obreros, vanguardia de la Revolución española, no permitirán semejante ataque a sus reivindicaciones y menos, no-

sotros los jóvenes combatientes. En que quedamos ¿se lleva a la práctica el sentir de los combatientes o no? ¿es así como se quiere hacer la Revolución, decapitándola apenas nacida? Esperamos que todos los revolucionarios de diferentes matices no lo permitan y menos el Frente Nacional de la Juventud Revolucionaria, pues este confusionismo no puede durar porque es jugar con fuego, no podemos conformarnos con medias tintas, o Socialismo o fascismo, el proletariado dirá su última palabra.

Los camaradas de La Escala de la Bandera Rosa Luxemburgo.

Avanzadilla Fornillos, 6-3-37.

una maniobra més

Novament s'ha fet servir a la dona per una maniobra política. Una vegada més, s'ha jugat amb la sensibilitat femenina en una qüestió que, indubtablement, entranya una finalitat reformista.

Sempre que una argumentació no ha donat el resultat calculat d'antuvi, per manca de consistència, i s'ha contradit per no reflectir el pensament revolucionari, es busca noves fórmules per exposar-la i cercar millor resultat. Ara bé, aquesta nova modalitat, per les mateixes raons exposades, no ha donat el rendiment esperat.

En la manifestació femenina del dissabte, -d'haver nascut espontàniament de la dona, res tindríem d'objectar-hi, però al veure que no tenia l'èxit desitjat, els organitzadors indirectes de la mateixa - liberals i demòcrates cent per cent, creieren oportú valer-se d'algunes ciutadanes, potser sobornades, per obligar amb paraules molt *atentes* a que engrossissin la manifestació totes les companyes que transitaven pels carrers o estaven als balcons de llurs vivendes. Ah! la vella política...! Caldrà prendre exemple d'aquesta modalitat organitzadora.

Sense que volguem molestar a les ciutadanes que és varen manifestar, el vuitanta per cent de les mateixes,

si forçosament ha d'anar a les trinxeres el seu fill o marit, anleposant el seu amor de companya o mare procurant lliurar-lo, per a nosaltres, passaria aquest fet desapercebut, si no veiessim en el mateix una maniobra política amb fins posteriors. Quan la burgesia consideri propici el moment, tornarà a pulsar les fibres sensorials de la dona i la portarà a noves manifestacions, que tendeixin -aquesta vegada- a demanar un armistici o una abraçada de Vergara.

El proletariat revolucionari no ho consentirà!

REVOX.

Ahir, dimarts, i per ordre del Consell de la Generalitat, fou suspès per 4 dies, el nostre portantveu Central, La Batalla, òrgan d'un partit clarament revolucionari i netament anti-feixista, que compta amb 9000 militants que vessen la seva sang al front.

No volem comentar-ho.

Ho denunciem a la classe treballadora, com una maniobra incedent contra la unitat, pròleg potser, d'altres maniobres que el robotari dels 12 tancs, posà de manifest.

L'actual majoria del Consell de la Generalitat, s'ha entestat en la seva companya contra les organitzacions revolucionàries.

Ho denunciem i repetim el que sempre hem firmat.

No ens deixarem eliminar...

Amb nosaltres no s'hi pot jugar impunement!

Ho han entès els reformistes?

mitin de protesta y afirmación revolucionaria

La F. L. de S. U., la F. A. I., las J. J. L. L., el P. O. U. M. y la J. C. I. celebraron el lunes, día 15 la anunciada Asamblea Mitin en el Teatro-Cine Jardín con el objeto de protestar de las absurdas maniobras políticas que en circunstancias tan inpropias, tuvieron efecto en esta ciudad los días anteriores.

Comenzó el acto a las 10 de la noche tomando parte varios oradores poniendo de manifiesto la línea clara y netamente revolucionaria de sus respectivas organizaciones, coincidiendo todos en censurar y protestar de los actos vergonzosos y antirrevolucionarios que se desarrollaron los días 13 y 14.

Habló, en primer lugar, Estrada, por las J. J. L. L., poniendo de manifiesto en su discurso la maniobra burda y rastrera al viejo estilo, de la manifestación de mujeres del día 13, preparada por políticos que no sólo no dan la cara, sino que en los momentos de peligro abandonan los puestos de dirección que tenían antes del 19 de Julio para ponerse a salvo al otro lado de la frontera. Luego pasa a hablar de los groseros insultos y absurda provocación de que fué objeto el Frente de Juventudes Revolucionarias por un orador del P. S. U. de C. en un acto celebrado el día anterior en la Sala Edison y después de protestar enérgicamente de ambas cosas afirma en nombre de las organizaciones allí representadas que no están dispuestos a consentir dichas maniobras ni tales provocaciones.

Pallac, por la J. C. I.; Refiere con justa crudeza los espectáculos bochornosos que dió la manifestación de mujeres, compuesta, en gran parte, por mujeres de vida alegre y gitanas que iban por las calles insultando a las personas decentes y en especial a manifestarse ante los locales de la C. N. T. y P. O. U. M. y casas particulares de estimados camaradas nuestros, armando alborotos e insultando

groseramente con palabras sucias y provocadoras, dando espectáculos verdaderamente vergonzosos e indignantes.

Carreras, por el P. O. U. M.; sale al paso de una campaña de calumnias, extendida solapadamente, con el objeto de desacreditar a los camaradas que componían el Comité Antifascista.

Con datos y cifras demuestra la gran obra, digna y verdaderamente revolucionaria del disuelto Comité que algunos tienen interés en ensuciar con la baba inmunda de sus calumnias.

Soler, por la F. L. de S. U. de la ciudad, dice que hay quien le ha pedido marcar la posición del organismo que representa y dice que le extraña le pregunten ésa, ya que la C. N. T. y la F. A. I. marcaron su posición el 19 de Julio en las calles de Barcelona y en la Plaza de España, al igual que en las calles y plazas de Madrid y de toda España. La están marcando sus miles de afiliados que combaten en los distintos frentes de batalla. Ellos han luchado, luchan y lucharán para ganar la guerra y hacer la Revolución.

García por la F. A. I., protesta de los actos y manifestaciones contrarrevolucionarias y del ambiente de frivolidad que se ve en la retaguardia, y pone de manifiesto que unas cosas y otras representan en el espíritu de los combatientes, haciendo decaer su moral y entusiasmo.

El acto se acabó entonando el público, puesto de pie y con el puño levantado, el himno A las Barricadas, afirmando así su deseo de que acaben en esta ciudad estas maniobras rastreras y provocaciones de baja política.

La Revolución, encara pot ésser salvada.

cal prevenir-nos

No més indeferència, companys que el perill s'acosta.

Fa vuit mesos que estem en guerra, la qual s'ha extès de tal manera que no sols lluitem contra els militars feixistes espanyols, sinó que lluitem contra el capitalisme Internacional, i per tant hem d'intensificar el treball de defensa de les poblacions obertes.

Sempre tenim el constant perill de sofrir un intent de desembarc a la costa de Rosas o Cadaquès, un possible bombardeig. Coneixem la tàctica dels criminals enemics que no respecten res, ni dones, ni criatures i sembren la mort i la ruïna on passen. Per tant es convenient mobilitzar immediatament, brigades de voluntaris o obligatoris, si és necessari i construir refugis subterranis, trinxeres a la Costa.

El Govern Anglès veient el perill de una altra ecatomba internacional intensifica els seus mitjans bèl·lics de una manera ràpida i descomunal i a resultes de la experiència de la nostra guerra en els bombardeigs aeris, ha ordenat a tots els Ajuntaments, construir a cada població, refugis subterranis i entregar a cada ciutadà la oportuna careta protectora contra els gassos.

Cal doncs, companys, imitar aquesta gesta del poble Anglès, i preparar-nos per a contrarrestar els atacs enemics.

F. Romá

Mai com avui era més necessari que els treballadors restessin units. ¡Visca la Central Sindical Unica.

●

El que no vol la Revolució, és que vol la contrarevolució.

Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

avçent..!

amb provocacions
no s'aconsegueix la unitat

un altre pas enrera

Deiem fa un parell de setmanes que la resignada acceptació dels decrets pels quals s'abolien els Comitès Antifeixistes i és creaven els Consells Municipals, en lògica revolucionària, representava un pas enrera en el camí reivindicador que el proletariat emprguè el 19 de juliol.

I deiem també que per compensar aquest retrocés calia assentar be els peus i prendre una forta embranzida per fer dos salts endavant.

Confiavem per així és faria perquè no és pas amb seguides i importants claudicacions que pot fer se triomfar la revolució, al contrari, és imposant cada dia, en la forma que sigui, aque les mesures indispensables per aguantar la moral que necessita el proletariat per a realitzar fructífera labor en pro de la seva total emancipació.

Els fets però, que van succeint-se, ens alarmen. Els dos salts endavant no s'han efectuat i, en contra, s'ha fet una nova concessió al enemic.

La lectura del decrets que donen vida al Cos Uuic de Seguretat Interior ens posa alerta. Un altra pas enrera

Aquesta vegada la claudicació enclou extrema gravetat. Al desapareixer els

Comitès Antifeixistes en els Consells Municipals hi varen quedar representants de les organitzacions obreres revolucionàries que poden controlar l'actuació dels mateixos, però amb la creació del Cos Uuic de Seguretat Interior és pretè eliminar aquells organismes creats al principi de la revolució que han donat resultats ben positius—i que son la seva garantia.

I això ho aconseguen privant que els que han de formar aquest Cos Uuic no puguin estar afiliats a cap partit polític ni organització sindical. Volen que no siguin res més que executors d'un cervell—moltes vegades atrofiat—que els encararà al poble productor. Volen tornar crear l'exèrcit co rcitiu que amb ulls clucs sap'ga marcar l'espall a del proletariat amb la xurriacada vil.

I reforcen la seva pretensió donant el comandament d'aquesta força a elements amb els quals la classe productora no pot tenir la mínima confiança. Subjectes que en altres temps han defensat amb tota violència—quan ha calgut—els predominis burgesos. Indivduos que quan s'ha tractat de donar

el pit no s'els ha vist enlloc però ara que per els oportunistes ha arriuat la repartidora, és mouen impacients per agafar amb les urpes el ta l més gros.

Entenem que sols pot el proletariat tenir fe en aquells camarades que han sap'gut complir en tot moment amb el seu deure. Companys que mai podran enganyar-nos i que jamai deixaran metrallar covardament al poble indefens.

Prou claudicacions. De continuar per aquest camí ens exposem a fatais conseqüències.

Les organitzacions sincerament revolucionàries hem de demostrar una veritable capacitat constructiva en tots els aspectes i sense prejudicis sectaris, cal anar amb decisió a col·locar-nos on ens correspon. A la direcció del actual moviment, desplaçant a la petita burgesia i al reformisme—lastre contrarevolucionari—i anant a la formació d'un govern compost exclusivament per obrers i camperols, que serà el que ens portarà sense perdre més temps a la realització dels nostres més purs ideals.

KROWSKA.

